



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **O. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 5. 2016, čj. MV-44894-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“), rozhodnutím ze dne 12. 2. 2016, čj. OAM 18004-52/TP-2012, zamítlo žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu dle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), jelikož nepředložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra potvrdila.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. V žalobě ze dne 6. 6. 2016 žalobkyně uvedla, že žalovaná přezkoumala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze z hlediska jeho vlastní zákonnosti, ale nezabývala se přezkumem řízení, které jeho vydání předcházelo.
3. V další části žaloby navrhla přiznání odkladného účinku.
4. Z výše uvedeného důvodu navrhla žalobkyně, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

5. V podání ze dne 25. 7. 2016 žalovaná odkázala na část III. odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž jsou vypořádány námitky, které jsou žalobkyní uplatněny i jako žalobní body. Námitka absence přezkumu postupu Ministerstva vnitra v prvoinstančním řízení je nedůvodná, jelikož z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmý opak.
6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Replika žalobkyně

7. Žalobkyně v podání ze dne 21. 9. 2016 uvedla, že na podané žalobě trvá, neboť i nadále trvají důvody, pro které žalobu podala.

V. Odkladný účinek

8. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku nevyhověl a usnesením ze dne 7. 7. 2016, čj. 29 A 82/2016-24, tento návrh zamítl. Žalobkyně na výzvu soudu nedoplnila konkrétní tvrzení ve vztahu ke své ekonomické situaci a podnikání, skutečnosti tvrzené nijak neprokázala a rovněž neprokázala, že je matkou nezletilých dětí žijících v Mongolsku. Soud poukázal také na to, že je vcelku logické, že zamítnutí žádosti o povolení trvalého pobytu se více či méně invazivně promítne do sféry žadatele o takové povolení. Pokud by ovšem odkladný účinek měl žalobě být přiznán jen z tohoto důvodu, zcela by to popřelo charakteristický prvek mimořádnosti tohoto opatření, když především platí presumpce správnosti rozhodnutí správních orgánů.

VI. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud v Brně, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále také „soudní řád správní“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
10. Ze spisu vyplývají následující skutečnosti, které jsou nesporné. Žalobkyně podala dne 15. 8. 2012 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců. Následně byla vyzvána k jejímu doplnění a současně Ministerstvo vnitra zaslalo usnesení o přerušení řízení. Obě písemnosti byly doručovány veřejnou vyhláškou.

Ministerstvo vnitra nepřihlédlo k příjmovým – výdajovým pokladním dokladům ze dne 25. 1. 2012 a 12. 7. 2011, jelikož z nich nebylo patrné, jakou přesnou částku žadatelka platí za ubytování a za služby spojené s užíváním bytu. Proto za určující částku na bydlení považovalo normativní náklady. V důsledku toho Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žalobkyně nedoložila doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (*doklad musí prokazovat, že pravidelný a úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení, pokud cizinec věrohodně neprokáže jinou částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob*). Jelikož žalobkyně nedoložila nové doklady o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 3. 2013, čj. OAM-18004-15/TP-2012, žádost zamítlo. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.

11. Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, čj. MV-64940-4/SO-2013, rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušila a věc vrátila k dalšímu projednání. Dospěla k závěru, že výzva k odstranění vad nebyla dostatečně specifikovaná, jelikož nebylo zřejmé, že doklady prokazující náklady na ubytování nebyly Ministerstvem vnitra akceptovány. Zároveň se Ministerstvo vnitra doklady dostatečně nezabývalo a nepoučilo žalobkyni, jakým způsobem může odůvodněné náklady vynakládané na bydlení prokázat.
12. Ministerstvo vnitra doplnilo spisový materiál o další listiny (zejména z řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu) a rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, čj. OAM-18004-35/TP-2012, žádost žalobkyně zamítlo dle ustanovení § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť existovalo důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Stručně shrnuto Ministerstvo vnitra shledalo porušení veřejného pořádku v neplnění účelu doposud povoleného pobytu. Na základě podaného odvolání žalovaná rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015, čj. MV-5809-3/SO-2015, uvedené rozhodnutí zrušila a věc vrátila k novému projednání, jelikož se Ministerstvo vnitra nezabývalo další aplikační praxí Nejvyššího správního soudu a neodůvodnilo, zda porušení zákona žalobkyní představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
13. Následně Ministerstvo vnitra dne 19. 10. 2015 opět zaslalo žalobkyni výzvu k odstranění vad žádosti o povolení k trvalému pobytu, ve které byla poučena o nutnosti předložit doklady, ze kterých by vyplýval aktuální (současný) příjem, jelikož na základě předložených dokladů (doklad o příjmu v roce 2011) nebylo možné posoudit, že bude dosahovat stejných příjmů i do budoucna. Zároveň Ministerstvo vnitra vydalo usnesení, ve kterém určilo lhůtu k odstranění vad žádosti a přerušilo řízení. Následně došlo na žádost žalobkyně dvakrát k prodloužení lhůty, nicméně třetí žádosti Ministerstvo vnitra nevyhovělo. Jelikož žalobkyně žádost nedoplnila, byla dne 12. 2. 2016 žádost zamítnuta. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla podané odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra.
14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že *přezkoumala zákonnost napadeného usnesení*, z čehož žalobkyně vyvozuje, že se přezkum nevztahoval na řízení před správním orgánem prvního stupně. Soud v mezích tohoto žalobního bodu přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že tato námitka není důvodná.

15. Na základě samotné formulace, která je izolovaně vytržena z kontextu celého rozhodnutí, není možné uvedeným způsobem učinit konečný závěr o tom, zda předmětem přezkumu bylo i řízení před správním orgánem, nebo nikoliv. Po nastudování správního spisu a napadeného rozhodnutí nemá soud pochybnosti o tom, že žalovaná přezkoumala zákonnost rozhodnutí včetně řízení jako celku, což vyplývá z kontextu celého rozhodnutí. Žalovaná se výslovně vyjádřila tak, že Ministerstvo vnitra postupovalo správně a v souladu se zákony, když vyzvalo k doplnění dokladů o aktuálních příjmech žalobkyně. V tomto směru odkázala žalovaná i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které vyplývá, že pro rozhodnutí prvostupňového správního orgánu je rozhodný stav v době vydání rozhodnutí a nikoliv v době podání žádosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 24/2011-79). Vzhledem k výše rekapitulovanému delšímu procesnímu vývoji této věci, již nebylo možné koncem roku 2015 kvalifikovaně usuzovat o tom, jaké budou budoucí příjmy žalobkyně, na základě dokladu o příjmech v roce 2011, který mělo Ministerstvo vnitra k dispozici. Správní orgány se rovněž vypořádaly s posouzením přiměřenosti zásahu jejich rozhodnutí do soukromého a osobního života žalobkyně.
16. Vzhledem k tomu, že žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala pouze blanketní odvolání, které ani na základě výzvy správního orgánu nedoplnila o odvolací námítky, považuje soud žalovanou provedený přezkum souladu postupu Ministerstva vnitra s právními předpisy za zcela dostačující.
17. Soud konstatuje, že obsah a kvalita žalobních námitek předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud jsou žalobní námítky kusé, je tím předurčen nejen obsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku. Žalobkyně se v předmětné námítce omezila na pouhé obecné konstatování, soudu proto nezbylo, než obdobně obecně konstatovat, že rozpor v postupu žalované neshledal. Žalobkyně ostatně ani v žalobě neuvedla, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost řízení před Ministerstvem vnitra, resp. k porušení kterých procesních ustanovení mělo v průběhu tohoto řízení dojít.
18. Soud tedy uzavírá, že neshledal žalobkyní tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

19. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako nedůvodnou. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
20. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
21. Žalobkyně neměla v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované nevznikly náklady přesahující její běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno, dne 27. června 2018

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu